

ЕФЕКТИВНІСТЬ СМАРТ-ТЕХНОЛОГІЙ У СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Починаючи з ХХІ століття, можна помітити значний розвиток у смарт-сфері (smart – англ. розумний, інтелектуальний). Перш за все, вона характеризується наявністю комунікаційних технологій колективної діяльності, що значно полегшують та автоматизують її. Звичайно, без безпосередньої участі людини, смарт-освіта не розвивалася, адже застосування електронних технологій поєднується з індивідуальним навчанням мисленню та творчості. Людина – не стільки біологічна, скільки духовна істота, наділена здатністю до неупередженого ставлення та безкорисливого інтересу до світових структур, споріднена з божественним актом любові до світу [1, с.140].

Смарт-технології торкнулись й медицини. Smart-медицина - комплекс профілактичних, лікувальних та інших медичних процесів із застосуванням високотехнологічного обладнання та інноваційних препаратів. Вперше термін «смарт-медицина» був вжитий у праці Пола Мейра (Paul J. Meyer) у 1965 р і пізніше, в листопаді 1981, у роботі Г.Т. Дорана (George T. Doran). Smart-медицина розцінюється як розумна, інтелектуальна медицина. В умовах глобалізації у медичній галузі розвиваються комп'ютерні технології, інформаційна система охорони здоров'я спрямована на забезпечення електронної реєстрації, особистого кабінету пацієнта, отримання даних із різних вимірювальних пристроїв, спілкування пацієнта з лікарем, використовуючи інтернет-з'єднання, методи експертного аналізу ситуації.

Нині ведуться випробування 3-D друку органів і тканин людського організму, зокрема серця і нирок, реконструкції та відновленні кісткової тканини за допомогою клітинних технологій після травм, які є бойовими або можуть бути прирівняні до таких. Значний розвиток бачимо й у сфері телеметрії. Телеметрія – це ціла група сучасних технологій та пристроїв, які у режимі реального часу дають змогу не лише моніторити стан фізичного здоров'я певної людини, а й передавати її на відстані медикам. Якщо перекладати з грецької мови, то телеметрія складається з двох слів (tele, - далеко, metreō - міряти, вимірювати). Виходить, що телеметрія -це віддалене дослідження різних процесів. У медичній галузі вона використовується для передачі інформації про стан здоров'я пацієнта, який за різними обставинами перебуває далеко від медичних центрів (наприклад, система телеметричного контролю за станом здоров'я спортсмена).

В Україні телеметрію планують використовувати для догляду за перебігом вагітності у сучасних приватних пологових будинках. На форумі інноваційних технологій «Innotech Ukraine» було представлено пристрій «Cardiomo» - продукт українських розробників. Він є розміром у півдолоні, кріпиться на шкіру, поблизу серця. «Cardiomo» допомагає робити кардіограму у режимі реального часу, моніторити її і повідомляти власника про кризовий стан чи відхилення від індивідуальної норми. Також ці показники за допомогою бездротових технологій передаються на сервер, а звіди їх може отримувати той, кому делеговані повноваження щодо нагляду за станом здоров'я власника приладу «Cardiomo». Але поки пристрій проходить випробування.

Підсумовуючи все вище сказане, можна підтвердити важливість впливу інформаційної глобалізації на розвиток смарт-технологій. Безумовно, смарт-технології покращують якість лікування та ефективність. До того ж, рівень освіти людей повинен бути набагато вищим, ніж «робота», для виявлення можливих помилок або для постановки коректного діагнозу. Сподіваємось на подальший розвиток у країні смарт-освіти, а також технологій вітчизняного виробництва.

Список використаних джерел

1. Воротников И. Телеметрия в медицине / Воротников И. // Медицинский вестник [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://clinic-virtus.com/telemetriya-v-medicine/>. 2. Сидоренко С.В. Антропологічні засади громадянського суспільства як особливої сфери соціуму: теоретико-методологічний контекст / Сидоренко С.В. // Гуманітарний вісник Запорізької державної – 2014. – Вип.57 – С.138-149.

Е. В. Пряженцева

О ЧЕМ МОЛЧИТ ЯЗЫК. АПОФАТИЧЕСКАЯ ФЕНОМЕНОЛОГИЯ ЯЗЫКА

«Границы моего языка означают границы моего мира»[1, с. 180] - этот тезис Витгенштейна открыл новую перспективу в философии XX века - перспективу лингвистического поворота. Так началась попытка представить язык как «новую реальность» философии, преодолеть ту онтологическую невесомость, в которую ее вверг Иммануил Кант и осмыслению которой посвящена феноменология Эдмунда Гуссерля. Обоснованию претензий языка на роль предельного онтологического основания способствовала и противоположно направленная тенденция – деонтологизация самого языка, произошедшая в работах Уилларда Куайна, Дональда Дэвидсона, Эдуарда Сепира, Бенджамина Ли Уорфа. В работах этих философов и лингвистов была показана принципиальная утопичность поисков универсальной, беспредпосылочной, не привязанной к какому бы то ни было языку онтологии, которая могла бы выступать универсальным мерилем истинности и объективности. Таким образом, тень «независимой от индивидуума реальности» перестала быть контекстом интерпретации языковых систем, что, в свою очередь, позволило представить язык как предельный контекст формирования социально разделяемого образа реальности.

Эксплуатации перспективы лингвистического поворота посвящены многочисленные направления современной философии, причем, не только узкоспециализированные направления философии языка. Язык (переосмысленный в аспекте его социального использования как дискурс), выдвинутый на роль предельного онтологического основания, стал методологической предпосылкой всей философской традиции XX века, сменив парадигму объективности парадигмой интересубъективности. Перспектива лингвистического поворота оказалась чрезвычайно плодотворной для развития современной философии, и, тем не менее, звучали и звучат аргументы, которые могут оспорить представления о языке как о предельном онтологическом основании (универсальном контексте) интересубъективно разделяемого обществом образа реальности. В целом, эти аргументы можно объединить под категорией знания языка о своих границах. Примером такого вида знания является, например, теорема Курта Гёделя «О неполноте», которая, несмотря на то, что область ее применения была ограничена автором формализованными языками, всё-таки, была воспринята как крайне тревожный сигнал. Яркий пример декларации знания о границах языка содержится и в произведении, которое, в свое время, открыло перспективу лингвистического поворота, а именно, в самом «Логико-философском трактате» Витгенштейна. «О чем нельзя говорить, о том должно умолкнуть»[1, с. 219] - гласит седьмой тезис Витгенштейна. Существует немало попыток истолкования этого тезиса, однако, даже вне всякой связи с ним, попытка осмысления субстанциального аспекта ограниченности языка может быть не менее плодотворной, нежели перспектива самого лингвистического поворота. Философия, находящаяся в русле лингвистического поворота пыталась ответить на вопрос о том, что язык может рассказать о мире, однако, не менее интересным может стать пространство исследования того, о чем язык сказать не может, образно говоря, о чем язык молчит. Речь идет о том, что дано в языке, но в нем не выражено, а именно – его форма. Ведь, согласно Витгенштейну, именно форма – то общее, что образ имеет с реальностью. Существующие формы использо-